

ANTONIO LUCIO VIVALDI (1678-1741)

CANTATE RV 679, 660, 664, 678

CONCERTI RV 484, 441

18th century Venice; where Hollywood meets Las Vegas; where the jet-set of Europe could conceal their identities behind masks and hurl themselves into the fake world of commedia dell'arte. *Bellezza Crudel* is a small selection of delightful cantatas and concertos. Vivaldi's world is one of heartfelt, musical intensity, confirming the Venetians' adoration of theatrical beauty.

1700-tallets Venezia representerer en spektakulær blanding av Hollywood og Las Vegas, hvor Europas jetsettere kunne ta på maske og tre inn i commedia dell'artes lekeverden. *Bellezza Crudel* er et lite knippe eventyrlige kantater og konserter. Komposisjonene bekrefter venezianernes dyrking av teatralisk skjønnhet gjennom Vivaldis verden av intens musikalsk inderlighet.

Tone Wik – soprano

Barokkanerne (period instruments)

Per Hannisdal – bassoon

Alexandra Opsahl – recorder

5.1 surround + STEREO

EAN13: 7041888513629

2L56SACD made in Norway

20©08 Lindberg Lyd AS

2L⁵⁶

Bellezza Crudel

Tone Wik & Barokkanerne VIVALDI

Bellezza Crudel

CANTATA RV 679 *Che giova il sospirar, povero core*
per soprano, due violini, viola e basso
1. Recitativo [0:57]
2. Aria: Nell'aspro tuo periglio [5:46]
3. Recitativo [0:43]
4. Aria: Cupido, tu vedi [3:24]

CANTATA RV 660 *La farfalletta s'aggira al lume*
per soprano e basso continuo
5. Aria: La farfalletta s'aggira al lume [5:01]
6. Recitativo [1:04]
7. Aria: Vedrò con nero velo [6:06]

CONCERTO RV 484 *in mi minore*
per fagotto, archi e basso continuo
8. Allegro poco [4:12]
9. Andante [3:09]
10. Allegro [2:58]

CANTATA RV 664 *Se ben vivono senz'alma*
per soprano e basso continuo
11. Aria: Se ben vivono senz'alma [5:54]
12. Recitativo [0:56]
13. Aria: Nella tua guancia amorosa [3:52]

CONCERTO RV 441 *in do minore*
per flauto, archi e basso continuo
14. Allegro non molto [4:33]
15. Largo [2:20]
16. Untitled [3:20]

CANTATA RV 678 *All'ombra di sospetto*
per soprano, flauto traverso e basso continuo
17. Recitativo [0:26]
18. Aria: Avezzo non è il core [4:41]
19. Recitativo [0:52]
20. Aria: Mentiti contenti [3:50]

TONE WIK Soprano

BAROKKANERNE

Alto recorder: Alexandra Opsahl (14-16)
Bassoon: Per Hannisdal (8-10, 14-16)
Flauto traverso: Torun Kirby Torbo (18, 20)
Violin I: Rodolfo Richter (2, 4, 8-10, 14-16)
Ingeborg Fimreite (14-16)
Jørn Halbakken (14-16)
Niels Aschehoug (14-16)
Violin II: Clare Salaman (2, 4, 14-16)
Karolina Radziej (8-10)
Dagny Bakken (14-16)
Siv Thomassen (14-16)
Viola: Mari Giske (2, 4, 8-10, 14-16)
Marja Liisa Sandbakken (14-16)
Gunnar Hauge (all tracks)
Cello: Einar Schøyen (2, 4, 8-10, 14-16)
Double bass: Christian Kjos (all tracks)
Harpisichord: Christian Kjos (all tracks)
Theorbe/
baroque guitar: Vegard Lund (1-4, 8-10, 14-16, 17-20)

Tone Wik & Barokkanerne

ANTONIO LUCIO VIVALDI

Antonio Lucio Vivaldi was buried on July 28th 1741 in a pauper's grave in Vienna. Although he had been a famous musician, receiving commissions from courts throughout Europe, and his music had been transcribed and copied far and wide, he died a poor man in a foreign country. Both Vivaldi and his music were soon forgotten. It was only in the late 1920s that he was rediscovered. His music library was uncovered in two private collections, and was sold to *Biblioteca Nazionale di Torino*. This rediscovery laid the foundation for his astonishing revival.

In Vivaldi's time, Venice was a place of cruel beauty; its glamorous exterior concealing a hard and brutal reality. The Republic had long lost its leading position both politically and economically. The decay and decadence were epitomised by the notorious state-run casino and the carnival celebrations, where masks could be worn and one could live incognito. In this environment of ritualised sensuality, Vivaldi experienced ever-increasing success for himself and for his innovative compositions, and soon he was fêted far beyond the borders of Venice. However, towards the end of the 1730s, his good fortune changed and his musical career imploded. Was this due to the fact that he was no longer in favour with the taste of the time? Or due to allegations about an unseemly relationship with the prima donna Anna Girò? Was he irascible, or was Vivaldi simply no longer newsworthy in a world dominated by superficial dandies? The reasons for Vivaldi's sudden departure, selling his compositions and moving to Vienna,

will probably remain a mystery. However, "il prete rosso", as he was known, and his now popular music will continue to delight new and existing audiences and performers worldwide. Vivaldi's importance as a composer of vocal music has only recently been recognised. His concertos have, in their many variations, dominated with an outpouring of recordings and performances. The increasing interest in his vocal music is resulting in a new and exciting repertoire, which sets his instrumental music in a wider context.

THE CANTATAS

Opera was the most extraordinary musical spectacle in the baroque period, with huge potential for success and fame for composers and singers. In this genre, Vivaldi triumphed both as a composer and director, and became a sought-after travelling opera entrepreneur. With an innate feeling for drama, he developed a rich palette of musical devices in his compositions. The cantatas can be seen as the short story of the vocal arts – a distillation of the opera, which in its simplicity may have been suitable for tours, for use at concerts at court or musical soirées in the homes of affluent citizens. We know of 36 cantatas, most of which are written for soprano and basso continuo. In style, they vary between da capo arias and recitatives; the standard formula of the vocal repertoire of the late baroque period, where the recitative informs us and drives the action, and the aria elaborates the emotional content.

Che giova il sospirar, povero core, RV 679, is one of very few cantatas for full strings. A copy of this composition is

in the music collection of *Staatliche Museen, Meiningen, Abteilung Musikgeschichte/Max Reger Archiv*. It is the eleventh in a collection of cantatas written by various composers. The initials A.V.D.S. and the year 1727 are written on the cover of the collection, informing us that it was intended for Prince Anton Ulrich of Saxen-Meiningen, who commissioned Vivaldi in the latter part of the composer's life.

Unique, original manuscripts in Vivaldi's hand of *Se ben vivono senz'alma, RV 664*, and *La farfalletta s'aggira al lume, RV 660*, are held in *Biblioteca Nazionale di Torino*. Both cantatas have a small format; aria-recitative-aria, and use only basso continuo as accompaniment.

All'ombra de sospetto, RV 678, for voice and obbligato flute, is to be found as a manuscript in *Sächsische Landesbibliothek in Dresden*. This manuscript is a copy probably made by Vivaldi's father, who some claim was his main assistant as a composer. The title, text and added annotations are in Vivaldi's hand.

The cantatas contain typical examples of the expressive style of both Vivaldi and the period: in the first movement of *RV 679*, "longing" is brought to life by vocalising on the word "langue". During the introduction to the opening aria of *RV 660*, the little butterfly flies flutteringly towards us, and in the last aria of *RV 678*, the strong and dissonant suspensions between the flute and the soprano on the word "l'adorar" evoke the intensity of prolonged adoration.

The popular librettist Metastasio wrote librettos for some of Vivaldi's operas. The origin of the cantata texts, however, is unknown, but may have been written by Vivaldi himself. They often refer to the mythology of the antiquity,

with themes of love, woe, pain and ecstatic happiness that rage in lovers' hearts; as with "Clizia" who appears in the text of *RV 660*. She is a figure from Greek mythology, who was in love with Apollo, the god of light. He overlooked her in favour of Leucotòe, daughter of Orcomos, king of the Achemides. Clizia's jealousy drove her to tell the King about the relationship between his daughter and Apollo. As a punishment, the King buried his daughter alive. Apollo then refused to see Clizia and so she refused to eat and started to wither away. Hoarfrost and her own tears were her only nourishment. She spent the rest of her life each day watching Apollo as he drove his chariot across the heavens. Despairing of his rejection, she turned herself into a flower so that she could turn her face towards him throughout the day. This is how the sunflower got its name after the spurned Clizia (sunflower in Italian is "girasole", "gira" meaning turn, and "sole" sun).

THE CONCERTOS

It is evident that the dramatist in Vivaldi had a great influence on his instrumental music. Several of his concertos have programmatic titles. The score of *The four seasons* is even accompanied by a detailed description of thunder, storm, village dancing, birdsong and barking dogs. Even if this is missing in the two concertos recorded here, they nonetheless brim with Vivaldi's best lyric and dramatic qualities.

The only existing manuscripts of the two concertos can be found in *Biblioteca Nazionale Universitaria* in Torino. Of the 324 concertos that Vivaldi wrote for solo instruments, 2 are for alto recorder and 39 for bassoon. The number

for bassoon is remarkable, not least because there are no concertos for the instrument by other composers of the time. The recorder, on the other hand, was often used as a solo instrument, as was the baroque flute, but it disappeared almost completely from musical life as the galant style became the latest rage towards the mid 18th century.

In *RV 484*, the bassoon appears as a sonorous, ample baritone, playing transparently together with single strings, lute and cembalo. The first movement has a ravishing opening theme where the second violin seems to float over the quietly whirling undercurrent of arpeggios of the first violin. The following andante may be an evocation of a cold winter's morning fog shrouding quiet, misty canals; in contrast, the rhythmic countermovements of the last movement seem to invite us to the carnival's frantic finale.

RV 441 is jewel-like in its virtuosity. The minor keys describe sincere feelings of the heart. The plain, rocking opening motif is quite simply a written ornament, at which the leaping quaver octaves in the bass push and pull to striking effect. The recorder player is, in the manner so typical of Vivaldi, thrown breakneck onto the stage in the first solo. Using only the top voices as an accompaniment in unison, Vivaldi brings to the fore the solo part of the second movement from a pastoral background, before he, with a rippling triple time rhythm brings us vigorously into another "finale con bravura".

Johan Nicolai Mohn, 2008

ANTONIO LUCIO VIVALDI

28. juli 1741 ble Antonio Lucio Vivaldi gravlagt på fattigkirkegården i Wien. Fra å ha vært en av Europas mest berømte musikere med oppdrag i utallige fyrstehus, transkribert og kopiert av sine kollegaer fra fjern og nær, dør han en ussel død i et fremmed land. Glemselens slør la seg raskt over Vivaldi og hans musikk. Først i siste halvdel av 1920-årene skjedde en gjenoppdagelse. Hans personlige notebibliotek dukket opp i to private samlinger og ble solgt til Nasjonalbiblioteket i Torino. Funnet la grunnlag for et eventyrlig «come back».

Vivaldis Venezia var en ubarmhjertig skjønnhet, hvor den glamorøse overflaten dekket over en hard og brutal virkelighet. Republikken hadde forlenget tapt sitt hegemoni som politisk og økonomisk stormakt. Karnevalsfeiringene og det beryktede statsdrevne kasinoet, hvor man kunne ta på seg maske og leve inkognito, førte med seg tiltagende forfall og dekadanse. På denne arenaen av seremoniell og sanselig heftighet, vant den unge Vivaldi stadig mer plass for seg og sine nyskapende komposisjoner, og ble snart en suksess også langt utover Venezias grenser. Medgangen snudde i slutten av 1730-årene og endte i full stopp. Var han på kollisjonskurs med tidens skiftende smak? Var det påstander om et upassende forhold til primadonnaen Anna Girò? Var han en kranglefant, eller hadde han rett og slett bare mistet nyhetens interesse i en verden dominert av overfladiske jålebukker? Beveggrunnene for Vivaldis plutselige sorti, hvor han selger sine komposisjoner og flytter til Wien, vil vi neppe noen gang få vite. Derimot vil «il prete rosso»

og hans musikk stadig henføre skarer av nye og gamle lyttere og utøvere verden over. Vivaldis betydning som vokalkomponist har først i den senere tid blitt viet særlig oppmerksomhet. Konsertene, i alle sine varianter, har fått dominere arenaen med en overflod av innspillinger og fremføringer. Den økende interessen for vokalmusikken bringer nytt, spennende repertoar frem i dagen og setter også hans instrumentalmusikk inn i en bredere kontekst.

KANTATENE

Opera var barokkens mest spektakulære musikalske arena, med store muligheter for ære og berømmelse for både komponister og solister. Vivaldi opplevde suksess med sjangeren, og ble en svært aktiv omreisende opera-entreprenør som både komponist og iscenesetter. Med utpreget nese for drama utviklet han en effektiv palett av kompositoriske virkemidler. Kantatene kan sees på som en slags vokalkunstens novelle – et operadestillat som i sin enkelhet kan ha vært et fint turnérepertoar, til bruk ved hoffenes konserter eller soaréer i rike borgeres hjem. Vi kjenner seksogtredve kantater fra Vivaldis hånd, og flesteparten av dem er for sopranstemme og basso continuo. Kompositorisk veksler de mellom dacapoarier og resitativ; et standardformular i senbarokkens vokalrepertoar, der resitativet orienterer og skaper fremdrift, mens ariene utdyper det emosjonelle innholdet.

Che giova il sospirar, povero core, RV 679, er av de ytterst få kantatene med full strykerbesetning, og finnes i avskrift i bymuseet i Meiningen i Tyskland, i *Max Reger Archiv*. Kantaten er den ellefte i en kantatesamling av forskjellige

komponister. Initialene A.V.D.S., etterfulgt av årstallet 1727, finnes på originalomslaget, og forteller oss at samlingen var ment for fyrst Anton Ulrich av Saxen-Meiningen, en av oppdragsgiverne i den senere del av Vivaldis liv.

Se ben vivono senz'alma, RV 664, og *La farfallotta s'aggira al lume*, RV 660, finnes i unike originalmanuskripter fra Vivaldis hånd i Nasjonalbiblioteket i Torino. Begge kantatene har et lite format; arie-resitativ-arie, og i begge er basso continuo eneste akkompagnement.

All'ombra di sospetto, RV 678, har en obligat tverrfløyte-stemme, og finnes som manuskript i *Sächsische Landesbibliothek* i Dresden. Manuskriptet er en kopi trolig utført av Vivaldis far, som noen hevder kan ha vært hans hovedassistent i komponistverkstedet. Påskriftene er i Vivaldis egen hånd, det samme er overskrifter og all annen tekst.

Kantatene inneholder typiske eksempler på Vivaldis og tidens ekspressive stil: Første satsens «lengsel» i RV 679 manes frem i en vokalise på ordet «langue», og den lille sommerfuglen flagrer oss i møte under innledningen i åpningsarien til RV 660. Fløyten og sopranens tette dissonerende forholdninger på ordet «l'adorar» i RV 678s siste arie gir inntrykket av langtrukken tilbedelse. Den populære librettisten Metastasio forfattet librettoen til noen av Vivaldis operaer. Kantatetekstene er derimot av ukjent opprinnelse, men kan ha vært forfattet av Vivaldi selv. De bruker gjerne henvisninger til antikkens mytologi, og kretser rundt kjærlighet og den elendighet, pine og stormende lykke som herjer de elskendes hjerter og sinn. Clizia, som vi møter i teksten i RV 660, er hentet fra gresk mytologi. Hun var forelsket i Apollo, lysets gud, men

han overså henne til fordel for Leucotøde, datter av kong Orcamo. Sjalousien drev Clizia til å fortelle kongen om forholdet mellom hans datter og Apollo. Kongen begravde sin datter levende, som straff. Apollo avviste deretter Clizia, som visnet hen og nektet å spise; rimfrost og sine egne tårer var alt hun fortærte. Sittende på bakken så hun Apollo i solvognen over himmelen hver dag, men han kastet ikke så meget som et blick på henne. Fortvilet forvandlet hun seg til en blomst, for slik kunne hun vende ansiktet mot sin elskede gjennom hele dagen. På denne måten fikk solsikken sitt navn (solsikke heter på italiensk girasole, som betyr den som vender seg etter solen), etter den ulykkelige og forsmådde Clizia.

KONSERTENE

Det er åpenbart at Vivaldis aktivitet som dramatiker hadde stor innflytelse på hans instrumentalmusikk. Flere av Vivaldis konserter har programmatisk tittel. Partituret til *De fire årstider* inneholder en detaljert beskrivelse av tordenværet, storm, landsbydans, fuglesang og hundebjeff. Selv om dette mangler i denne innspillingens to konserter, syder de allikevel av lyriske og dramatiske kvaliteter, av beste Vivaldi-merke.

Begge finnes i unike manuskript i Torinos nasjonalbibliotek. Av totalt 324 solokonserter er to skrevet for altblokkfløyte, og niogtredve for fagott. Antallet fagottkonserter er bemerkelsesverdig, ikke minst i lys av at vi ikke finner noen konserter for dette instrumentet av samtidige komponister. Blokkfløyten derimot, var et svært vanlig soloinstrument ved siden av tverrfløyten, men den forsvant

nesten helt fra musikklivet da den galante stil gjorde sitt inntog frem mot midten av 1700-tallet.

I RV 484 trer fagotten frem som en fulltonende sonor baryton, i transparent samspill med enkeltbesatte strykerstemmer, lutt og cembalo. Andreffiolinens henrivende åpningstema i første sats flyter på en lavmælt virvlende understrøm av arpeggioer i førstefiolinen. Den påfølgende andanten kan gi assosiasjoner om vinterkald morgentåke og stille, tåkelagte kanaler, hvorpå sistesatsens innstendige rytmiske motbevegelser inviterer til en halsbrekkende karnevalsfinale.

Også RV 441 er et smykke av virtuositet, med molltoneartenes inderlighet. Det enkle, gyngende åpningsmotivet er rett og slett et utskrevet ornament, som bassens oktaverende åttendedeler dytter og drar i med slående virkning. Blokkfløyten kastes på typisk Vivaldisk vis halsbrekkende inn i manesjen i første soloparti. Ved å la toppstemmene medvirke som unisont akkompagnement, tar Vivaldi andresatsens solopartier frem i et pastoralt relieff, før han fyndig bringer oss med bølgende tre åttendedelspuls inn i nok en «finale con bravura».

Johan Nicolai Mohn, 2008

TONE WIK

At the age of seven, Tone started singing in the *Norwegian Broadcasting Girls Choir* under the conductor Marie Foss. There, particular attention was given to intonation and quality of sound, and years of rehearsals and concerts laid the foundation of her musical education.

Having finished her studies at the *Norwegian Academy of Music* and the *Oslo Conservatory of Music*, she developed an interest in early music. This repertoire, with its demands for technical virtuosity and almost instrumental clarity of sound, suited her perfectly. She then went on to complete graduate studies in baroque singing at the *Royal Conservatory in the Hague, Netherlands*.

Since then, Tone Wik has performed both chamber and church repertoire. She has appeared as a soloist with early music conductors and musicians such as Andrew Manze, Joshua Rifkin, Andrew Parrott, Harry Christophers, Edward Higginbottom, Ketil Haugsand, Shalev Ad-El, Ronald Brautigam and Ryo Terakado. She has performed with ensembles such as *Concerto Copenhagen*, *The Bach Ensemble New York*, *Il Gardellino*, *Barokkanerne*, *the Norwegian Baroque Orchestra* and *Stavanger Symphony Orchestra*. She has also participated in many recordings and has performed on radio and television in many European countries.

Tone Wik has participated in international festivals including *Tage Alter Musik Regensburg*, *Festival van Vlaanderen Brugge - Festival Musica Antiqua*, *Händelfestspiele in Halle*, *Barockfest*

Münster, Israel Festival, Brezice Festival, Musicantica Trento, Stockholm Early Music Festival, Oslo Chamber Music Festival, Northlands Festival, Bergen International Festival and Ultima Festival. In 2002 and 2003, she performed the role of the *Israeli Woman* in Handel's oratorio *Esther* in New York, and received critical acclaim in *The New York Times*.

In 2003, her first solo CD, *Dolcissimo Sospiro* of Italian music from the early 17th century and the contemporary piece *Rinuccini* by Ron Ford, was critically acclaimed in both the Norwegian and the international press.

Her clean pitch allows for delightful wonderfully agile and accurate runs. (Metropolitan Opera News, USA, August 2004)

She is really terrific in the light, fast lilted numbers [...] (BBC Music Magazine, England, May 2004)

[...] the CD is from its beginning to its end a feast for the ears, thanks to Tone Wik, with a voice that makes you melt away. (de Volkskrant, Netherlands, September 2004)

Tone Wik is also an active teacher and choir conductor, and is a founding member of the vocal ensemble *Oslo Baroque Soloists*, which consists of well-established singers from both Norway and Scandinavia. She has also given regular masterclasses and has taught baroque singing at both *the Norwegian Academy of Music* and ensemble didactics at the *Barratt Due Institute of Music* and has given masterclasses abroad such as at the *Scandinavian Bach Academy* in Örebro, Sweden.

TONE WIK

Syv år gammel begynte Tone i NRKs *Jentekor* under Marie Foss' ledelse. Intonasjon og klang ble her gjenstand for nitid oppmerksomhet, og gjennom mange år med øvelser og konserter ble hennes musikalske fundament etablert. Etter studier ved *Norges Musikkhøgskole* og *Østlandets Musikk-konservatorium*, våknet etter hvert interessen for tidligmusikk. Dette repertoarets krav til virtuos, lett teknikk og klanglig nesten instrumental klarhet, passet henne som hånd i hanske. Fordypningsstudier i barokksang ved *Koninklijk Conservatorium* i Haag fulgte.

Tone Wiks sangoppdrag har siden omfattet både kammermusikalske og kirkemusikalske verker. Hun har opptrådt som solist med dirigenter og musikere innen tidlig musikk, som Andrew Manze, Joshua Rifkin, Andrew Parrott, Harry Christophers, Edward Higginbottom, Ketil Haugsand, Shalev Ad-El, Ronald Brautigam og Ryo Terakado. Hun har arbeidet for ensembler som *Concerto Copenhagen*, *The Bach Ensemble New York*, *Il Gardellino*, *Barokkanerne*, *Norsk Barokk-orkester* og *Stavanger Symfoniorkester*. Hun har medvirket på flere innspillinger og opptrådt på radio og fjernsyn i mange europeiske land.

Tone Wik har deltatt ved flere internasjonale festivaler, blant andre *Tage Alter Musik Regensburg*, *Festival van Vlaanderen Brugge* - *Festival Musica Antiqua*, *Händelfestspiele in Halle*, *Barockfest Münster*, *Israel Festival*, *Brezice Festival*, *Musicantica Trento*, *Stockholm Early Music Festival*, *Oslo Kammermusikkfestival*, *Northlands Festival*, *Festspillene i Bergen* og *Ultimafestivalen*. I 2002 og 2003 sang hun

rollen som *Israeli Woman* i Händels oratorium *Esther* i New York og ble positivt omtalt i *The New York Times*.

I 2003 ga hun ut solo-cd'en *Dolcissimo Sospiro* med italiensk musikk fra begynnelsen av 1600-tallet, kombinert med Ron Fords verk *Rinuccini*. Platen fikk stor oppmerksomhet i norsk og internasjonal presse.

Hennes perfekte intonasjon resulterer i vakker, fantastisk grasios og nøyaktig koloratur. (Metropolitan Opera News, USA, august 2004)

Hun er storartet i de lette, raske og melodiose partiene [...] (BBC Music Magazine, England, mai 2004)

[...] cd'en er en fryd for ørene fra begynnelse til slutt takket være Tone Wik, med en stemme som får deg til å smelte. (de Volkskrant, Nederland, september 2004)

Tone Wik er også virksom som pedagog og kordirigent, og er initiativtager til vokalensemblet *Oslo Barokksolister*, som består av profilerte nordiske sangere. Hun har undervist i barokksang ved *Norges Musikkhøgskole* og i ensembledidaktikk på *Barratt Due Musikk institutt*, og har gitt flere mesterkurs i utlandet, blant annet ved *Scandinavian Bach Academy* i Örebro.

BAROKKANERNE

Barokkanerne was established in 1989 as one of the first ensembles in Norway solely to perform period music on original instruments, basing its musical interpretations on period sources. *Barokkanerne* is an important collaborator for many choirs in Norway, and has performed countless concerts in Oslo and the surrounding counties. They have visited Israel and Lithuania and taken part in *Oslo Chamber Music Festival* and *Oslo International Church Music Festival*, and also in productions for both radio and TV for *The Norwegian Broadcasting Corporation*.

The ensemble consists of professional musicians who have a special interest in music from the baroque period, and extensive knowledge about period instruments and performance practice. During last year, guest artistic leaders have been the violinists Clare Salaman (*Florilegium*), Peter Spissky (*Concerto Copenhagen*), Catherine Martin (*Gabrieli Consort & Players*), Kati Debretzeni (*English Baroque Soloists/Gardiner*), Rodolfo Richter (*The Palladians*) and the Norwegian lutenist Rolf Lislevand. *Barokkanerne* receives funding from the *Arts Council Norway*.

BAROKKANERNE

Barokkanerne ble opprettet i 1989 som ett av de første ensemblene i landet som utelukkende benytter original-instrumenter, og som bygger sine musikalske interpretasjoner på kilder fra den tiden musikken ble skrevet. *Barokkanerne* er en viktig samarbeidspartner for mange norske kor, og har fremført utallige konserter i Oslo og fylkene rundt, gjestet Israel og Litauen, deltatt ved blant annet *Oslo Kammermusikkfestival* og *Oslo Internasjonale Kirkemusikkfestival*, samt gjort produksjoner for NRK TV og radio.

Ensemblet består av profesjonelle musikere med barokkmusikk som sitt hjertebarn og stor kompetanse i originalinstrumenter og spillestil. Orkesterets nye hjemmearena er *Cafeteatret* i Oslo, hvor konsertserien *Cafebarokk* har mottatt mye positiv oppmerksomhet. Gjestende kunsteriske ledere har det siste året vært fiolinistene Clare Salaman (*Florilegium*), Peter Spissky (*Concerto Copenhagen*), Catherine Martin (*Gabrieli Consort & Players*), Kati Debretzeni (*English Baroque Soloists/Gardiner*), Rodolfo Richter (*The Palladians*) og den norske lutenisten Rolf Lislevand. *Barokkanerne* mottar ensemblestøtte fra *Norsk Kulturråd*.

CHE GIOVA IL SOSPIRAR,
POVERO CORE

Recitativo:

Che giova il sospirar, povero core,
Se la crudele Irene
A tormentare avvezza
Di te non cura, ti deride e sprezza?
E se talor si avvede
Dell'angoscioso affanno,
Che ai gravi moti tuoi più forza
accresce,
Sospira per inganno,
Non già che pietà senta
Ché pascere si vuol del tuo dolore.
Che giova sospirar, povero core?

Aria:

Nell'aspro tuo periglio,
Sento, mio pover core,
Che tutta langue in sen l'anima
mia.
E cresce a quest'affanno
La forza dell'inganno,
Che fa sempre maggior la pena ria.

Recitativo:

Ma tu, nume d'amor, perché
consenti
A così fiero oltraggio?
E questa è la mercede
Che rendi ad un che volontario il
piede
Pose ne' lacci tuoi?

WHAT JOY IS LONGING, WRETCHED
HEART?

Recitative:

What joy is longing, wretched heart,
If cruel Irene,
So used to tormenting,
Does not care for you, mocks and
scorns you?
Knowing of
Your heart's anguish
That from its solemn beats gathers
strength
She will sigh deceitfully,
Not because she feels pity,
But to feed off your pain.
What joy is longing, wretched heart?

Aria:

In grave danger,
See, my wretched heart,
That in the bosom of my soul all
languishes,
And this anxiety grows
From the force of the deceit
That always increases the bitter
sorrow.

Recitative:

But you, God of Love,
Why consent to such a vicious
outrage?
And this is the reward you give
To the one who freely
Ensnared himself?
Too burdensome

HVILKEN GLEDE GIR LENGSEL,
DU ARME HJERTE?

Resitativ:

Hvilken glede gir lengsel, du arme
hjerter?
Hvis ubarmherjelige Irene,
Som har som vane å pine andre,
Ikke bryr seg om deg,
Men håner og spotter deg?
Hun vet om
Den angstens pine
Som får sin kraft fra ditt hjertes
tunge slag
Hun vil sukke svikefullt, ikke med
medfølelse,
Men for å næres av din smerte,
Hvilken glede gir lengsel, du arme
hjerter?

Aria:

Mitt pinte hjerte,
Du svever i stor fare,
Se at all lengsel samler seg i min
sjels dyp,
Og at denne angst vokser
Frem fra svikets kraft,
Den kraft som gjør pinen mer ond.

Resitativ:

Men du, kjærlighetens gud,
Hvorfor samtykker du i denne
fryktelige urett?
Og er det slik du belønner den
Som frivillig
Setter foten i din snare?
Altfor byrdefullt

Troppo mi grava
Il giogo tuo pesante:
O volgi al mio desir la bella Irene.
O sciogli dal mio pie' le tue
catene.

Aria:

Cupido, tu vedi
La pena dell'alma,
Cupido, tu vedi
L'affanno del cor.
Fedele concedi
Al core la calma
All'alma l'amor.

LA FARFALLETTA S'AGGIRA AL LUME

Aria:

La farfalla s'aggira al lume,
Sen vola l'ape d'intorno ai fiori,
E Clizia amante segue il suo sol.
Per te, mio caro, vezzoso nume
Nel sen io sento gli accesi ardori,
Se in me Cupido spiegò il suo vol.

Is your heavy yoke:
Oh, turn the beautiful Irene to my
desire.
Oh, loosen your chains that bind
my feet.

Aria:

Cupid, you see
A soul's pain,
Cupid, you see
A heart's anguish,
Be true to your promise
And bestow peace
To a heart, love to a soul.

THE LITTLE BUTTERFLY FLUTTERS
ROUND THE LIGHT

Aria:

The little butterfly flutters round
the light,
The bee flies round the flowers,
And Clizia, in love, follows her sun.
For you, my dearest, my charming
God,
I feel the same fervent passion in
my bosom,
As if Cupid to me had revealed his
flight.

Er ditt tunge åk:
Å, la den vakre Irene komme min
attrå i møte.
Å, løs lenkene som binder mine
føtter.

Arie:

Amor, du ser
Sjelens smerte,
Amor, du ser
Hjertets pine,
Vær tro og skjenk
Din fred til hjertet
Og din kjærlighet til sjelen.

DEN LILLE SOMMERFUGLEN KRETSET
OM LYSET

Aria:

Den lille sommerfuglen kretser om
lyset,
Bien kretser om blomstene,
Og den forelskede Clizia følger
solen.
For deg, min allerkjæreste, min
forføreriske gud,
Nærere jeg de samme glødende
følelser i mitt bryst,
Som om Amor hadde åpenbart seg
for meg i sin flukt.

Recitativo:

Silvia, tu quella sei,
 Di qualità sì adorna, che conviene
 Al cor per te impiegar tutto il suo
 bene.
 De' tuoi begli occhi al lume,
 Di tue guancie al bel fiore,
 Di tue bellezze al sole,
 Volo, seguo, m'aggiro
 Qual Clizia, qual ape e qual farfalla,
 E antonito in amar taccio ed am-
 miro.
 Ma lascia ch'in mercè di quel
 l'affetto,
 Che per te serbo in petto
 Mi strugga a' tuoi splendori
 Vagheggiando il tuo volto
 Mentre adoro quel bel ch'in te è
 raccolto.

Aria:

Vedrò con nero velo
 Sorger la notte in cielo,
 E in tenebroso orrore,
 Languir ogni splendor,
 Ch'a noi riluce.
 Ma in te non vedrò mai
 Perder de' vaghi rai
 L'insolito fulgore
 Che sempre nel mio cor
 Più bel traluce.

Recitative:

Silvia, you are the one,
 So adorned with virtues,
 That my heart conspires to employ
 all its goodness for you.
 Your beautiful eyes in the light,
 Your cheeks against the flowers,
 Your beauty in the sunshine,
 Round them I fly, I follow, I flutter
 Like Clizia, the bee and the little
 butterfly,
 Stunned by love, I remain silent and
 admiring.
 Let be that at the mercy of this love
 I feel for you in my heart,
 I ache and yearn to see your face
 As I'm overwhelmed by your beauty.

Aria:

I shall see the black veil of night
 That rises in the sky,
 And with dark horror
 Dims every splendour
 That shines above us.
 But I shall never see
 You lose your graceful rays,
 The noble brightness
 That shines ever more exquisitely
 In my heart.

Resitativo:

Silvia, du er den eneste ene,
 Så rik på dyder,
 At mitt hjerte legger planer
 Om å vise deg all sin godhet.
 Dine strålende øyne i lysskinnet,
 Dine kinn som kronblader,
 Din skjønnhet stråler som solen.
 Omkring disse svermer jeg,
 Som Clizia, bien og den lille
 sommerfuglen.
 Kneblet av kjærlighet er jeg blitt en
 stum beundrer.
 La det skje at ved nåden
 Som min kjærlighet til deg vekker i
 mitt hjerte,
 Skal jeg pines av lengsel etter å se
 ditt ansikt,
 Idet jeg blendes av din skjønnhet.

Aria:

Jeg skal se nattens sorte slør
 Stige på himmelen,
 Og i angstmørket
 Skal jeg hige mot
 Den prakt som vi speiler.
 Men jeg skal aldri få se
 At du taper de edle lysstråler,
 Det edle lys
 Som stadig sterkere
 Gjennomborer mitt hjerte

*SE BEN VIVONO SENZ'ALMA**Aria:*

Se ben vivono senz'alma
 Il bosco il prato il rio,
 Pur forza ha il pianto mio
 Di moverli a pietà.
 E par che dican: «Barbara,
 Quant'è colei ch'a un core
 Che langue per amore
 In premio amor non dà?»

Recitativo:

Odi che contro te simili accenti,
 Mia bellissima Irene,
 Prononzian l'acque, gl'arboscelli
 e i fiori.
 Perché non hai pietà delle mie pene
 E in tanta crudeltà persisti ancora?
 Ah, se di selce avessi
 Quel cor che forse usa pietade
 altrui,
 Che faresti di più?
 Mentre non vuoi
 Con un sospiro almen recare aita
 A chi preda restò degl'occhi tuoi.

Aria:

Nella tua guancia amorosa
 La bellezza sta del giglio
 E il vermiglio della rosa
 Ma le spine hai dentro il cor.
 Ahi, se ancor nieghi mercede
 A quest'alma che t'adora,
 Si morrò, ma dirò prima ch'io mora
 Che m'uccise il tuo rigor, il mio
 dolor.

*THOUGH THEY THRIVE WITHOUT SOUL**Aria:*

Though the forest, field and brook
 Thrive without soul,
 My tears have the power
 To move them to pity.
 They seem to say: "how barbarous,
 What worth is
 Someone who rejects
 A heart that longs for love?"

Recitative:

My lovely Irene,
 It pains me that the water, bushes,
 trees and flowers
 Speak to you with the same voice.
 Why do you never have pity on my
 agony
 And still persist in such cruelty?
 Ah, if your heart were of stone
 And would feed on others' pity,
 What more would you do?
 While sighing,
 You refuse relief
 To one who is your prey.

Aria:

In your lovely cheeks
 There's the beauty of a lily
 And the vermilion of a rose.
 But you have thorns in your heart.
 Oh, if you deny still rewards
 To this soul who adores you,
 Yes, I will die, but I say before I die
 That my pain, your severity, killed
 me.

*SELV OM DE LEVER GODT UTEN SJEL**Aria:*

Om skog, mark og elver
 Lever godt uten sjel,
 Kan mine tårers kraft
 Bevege dem
 Til å ha medynk med meg.
 Det er som de sier: «Hvilken råskap,
 Hva er den verd som ikke belønner
 Et lengtende hjerte med kjærlighet?»

Resitativo:

Min vidunderlige Irene,
 Jeg pines ved at skog, mark og elver
 Snakker slik til deg.
 Hvorfor har du ikke medynk med
 meg
 Og hvorfor slik grusomhet?
 Ah, hvis du hadde et steinhjerte
 Som levde på andres medfølelse,
 Hva mer ville du gjort?
 Med et sukk
 Nekter du lindring til
 Den som er blitt dine øynes rov.

Aria:

På dine deilige kinn
 Ser jeg liljens skjønnhet
 Og rosens sinoberrøde.
 Men i ditt hjerte står torner plantet.
 Å, hvis du stadig nekter
 Min elskende sjel belønning,
 Da må jeg dø, men jeg sier deg:
 Min smerte og din strenghet tok
 mitt liv.

ALL'OMBRA DI SOSPETTO

Recitativo:

All'ombra di sospetto
Il mio costante affetto
Perde al quanto la fede,
E à beltà lusingie va ei poco crede.

Aria:

Avezzo non è il core,
Amar beltà d'amore
Ch'addolcisca il penar
Con finti vezzi.
Se lusingiero è il dardo
Ogni piacer è tardo
À fia che l'adorar
Per forza sprezzi.

Recitativo:

Ò quanti amanti,
Ò quanti che fedeli,
E costanti regon delusi
Dà lusinghe accorte
D'amor frà le ritorte.
Più d'ogni un così langue,
E tante volte il sangue
Spargeria per mostrar il vero amore.
Concetto dall'ardore di vezzosa bellezza
Ch'ogn'or gli strugge l'alma ed al suo affetto calma
Mai spera di goder,
Sin ch'ingannato viene amante schernito, ed ingannato.

IN THE SHADOW OF DOUBT

Recitative:

In the shadow of doubt
The constancy of my love
Lose some faith,
And do not believe in beauty's flattery.

Aria:

The heart is unaccustomed
To loving love's beauty
That sweetens the pain
With feigned affectation.
If the dart is flattery,
Every pleasure comes too late,
So that adoration may turn
Into scorn.

Recitative:

O, how many lovers,
O, how many, faithful and constant,
Are disappointed by
Flattering words of love,
And ensnared by withes.
More than most, such a person will languish
And many times blood will be spilt
To prove real love.
Conceived by the fervour of feigned beauty,
Constantly tormenting a soul that can never
Hope to enjoy its calm until,
Itself deceived, the scorned and deceived lover is revealed.

I TVILENS SKYGGE

Resitativo:

I tvilens skygge
Mister min faste
Kjærlighet troen,
Og tror ikke lenger på skjønnhetens bedrag.

Aria:

Hjertet er uvant
med kjærlighetens skjønnhet,
Som mildner pinen
Med tilgjorte fakter.
Hvis kjærlighetens pil er smiger,
Kommer hver glede for sent,
Slik at tilbedelse
Blir vendt til forakt.

Resitativo:

Å, hvor mange trofaste
Og utholdende elskere,
Blir ikke skuffet av
Søte ord om kjærlighet
Der de står med en fot i snaren.
De vil lengte mer enn mange,
Og ofte vil blod flyte
Som et bevis på sann kjærlighet.
Unnfanget av gløden fra den kunstlete skjønnhet,
Den som uavlatelig piner en sjel som aldri kan håpe å
Oppnå den kjølige ro, inntil han viser seg, sveket,
Den spottede og skuffede elsker.

Aria:

Mentiti contenti
Son veri tormenti,
D'amante fedel.
Gran male è qual bene
Son dardi quei guardi,
Che vibran per pene
Bellezza crudel.

Aria:

False happiness
Is the true torment
Of the faithful lover.
Those piercing glances
Are like arrows
That quiver with pain.
Cruel beauty.

Aria:

Falsk lykke
Er i sannhet en pine
For den trofaste elsker.
Disse blikkene er
Som piler
Dirrende av smerte.
Ubarmhjertige skjønnhet.

This recording was made with DPA microphones, Millennia Media amplifiers and SPHYNX2 converters to a PYRAMIX workstation, all within the DXD-domain. **Digital eXtreme Definition** is a professional audio format that brings "analogue" qualities in 32 bit floating point at 352.8 kHz. With DXD we preserve 11.2896 Mbit/s (4 times the data of DSD). This leaves headroom for editing and balancing before quantizing to DSD. Super Audio CD is the carrier that brings the pure quality to the domestic audience. www.lindberg.no

DXD
Digital eXtreme Definition

MERGING

DPA
MICROPHONES

Millennia
Music & Media Systems

E
ELECTROCOMPANIET

Recorded at Jar Church,
February and April 2008, by Lindberg Lyd AS

Recording producer and balance engineer: Morten Lindberg
Recording producer, track 11-13 and 17-20: Jørn Ole Pedersen
Recording engineer: Hans Peter L'Orange
Editing: Jørn Simenstad
Mastering and SACD-authoring: Morten Lindberg

Graphic design: Rachel K.B. Troye

Details of painting on cover and in booklet:
Pietro Longhi, 1701-1785, *A Fortune Teller at Venice*, about 1756

Portraits of Tone Wik: Finn Ståle Felberg

Norwegian translations: Ida Welhaven Heiberg
English translations: Peder Holtermann (assisted by Rozelle Pope)
Text editing: Ida Welhaven Heiberg

With special thanks to Johan Nicolai Mohn, Federica Comacchio at Scuola d'Italiano in Oslo, Turid and Thor Wik, Martha, Ingeborg, Minda, Mattis, Ferdinand, Marianne and all Tone Wik's friends and family who have contributed to this project.

Executive producers: Johan Nicolai Mohn and Morten Lindberg

Sponsored by: Fond for lyd og bilde, Fond for utøvende kunstnere and MFOs vederlagsfond

2L is the exclusive and registered trade mark of Lindberg Lyd AS
20©08 [NOMPP0808010-200] **2L56SACD**

Worldwide distributed by Musikkoperatørene and www.2L.no

2L